

[Niels Ravn.]

højtærede justitsminister at sige, at når jeg var imod bemyndigelsen i stykke 4, skyldes det netop det, den højtærede justitsminister nu kom her og sagde, at han ønskede at bruge den meget lidt. Men vi kan muligvis få en anden højtæret justitsminister, der ønsker at bruge den ganske overordentlig meget. Det var min begrundelse for, at jeg mente, at vi i lovforslaget lidt mere skulle have udmøntet, hvad man egentlig tænkte sig, og hvor man ville lægge grænsen — på samme vis som i Norge og Sverige, hvor man dog har angivet en vis retningslinje og ikke overladt det hele alene til den for tiden fungerende justitsminister.

Else-Merete Ross: Det ærede medlem hr. Sinnbeck mente, at man ville fratage en del mennesker levebrødet ved denne lov. Det tror jeg ikke er tilfældet; men jeg synes, man her må veje dyrenes interesse mod menneskenes interesse. Jeg er overbevist om, at cirkus vil fortsætte, i hvert fald Cirkus Schumann og vel også de mindre cirkus.

Det ærede medlem hr. Vagn Bro vil sikkert fortsat kunne få lov at gå i cirkus som den folkeforlystelse, han mener det er, som den friske foreteelse, den frejdige, folkelige og fornemme forlystelse, han siger det er. Jeg er overbevist om, at det ærede medlem vil træffe det alt sammen og endda også opleve cirkusduften og måske se en af cirkusdamerne reparere de optrædendes buker. Jeg er overbevist om, at de ønsker vil kunne blive opfyldt.

Det ærede medlem hr. Vagn Bro sagde, at dyremishandlinger er sjældne. Det kan jeg ikke udtale mig om. Det ærede medlem fremførte et eksempel med nogle løver, der sprang gennem brændende tøndebånd, og det ærede medlem mente, at det var en særlig venlighed, man her viste dyrene, når man lod dem springe gennem brændende tøndebånd, fordi dyrenes synsevne var noget svækket. Det ærede medlem hr. Sinnbeck henviste til eksperter, hvis udtalelser man skulle høre. Jeg vil også gerne have lov til at henvise til en ekspert, nemlig dr. phil. Georg Mandahl-Barth — jeg beder om tilfaldelse til at citere, hvad han har sagt i

Politiken for den 27. august 1961 om disse vilde dyr:

„... leoparder og tigre er enspændere. De færdes alene i naturen, de skyr mennesker og andre dyr. De er — ligesom løven — natdyr. Og de har en fænomenal hørelse.

Hvordan mon disse dyr har det, når de sammen med andre arter i skærende lys og så til den rædsomme og skrattende musik tvinges til at gøre dumme kunster, omgivet af mennesker, de væsener, som de skyr af natur?

Her må konklusionen blive, at det er nedværdigende for et samfund at tolerere denne form for mishandling. Når vi holder på, at den stærkeres ret ikke eksisterer, så kan vi ikke uden videre handle med dyrene, som det passer os. Det er tarveligt og ukultiveret at nyde synet af en bjørn, der kører rundt på løbehjul, iført dame-tøj. Vi må hævde både dyrs og menneskers ret til så vidt muligt at leve i overensstemmelse med deres natur.“

De ord vil jeg gerne gøre til mine.

Iver Poulsen: Den højtærede justitsminister mente, at det ville være lige så vanskeligt at konstatere en gradsforskel i smerten som blot det at konstatere smertens tilstedeværelse. Jeg tror ikke, at den højtærede justitsminister ved nærmere eftertanke vil fastholde denne opfattelse, for det er en meget let opgave for ethvert menneske at konstatere smerte ved en ørefigen, ved et rap af et spanskrør eller ved en snert af en pisk. Men graden er faktisk individuel, fordi de enkelte individer er forskellige med hensyn til følsomhed, så gradsforskellen er det meget vanskeligere at konstatere end den blotte tilstedeværelse af en smerte, som for dyrenes vedkommende vil give sig udtryk i en smertesyring.

Til det ærede medlem hr. Vagn Bro vil jeg gerne sige, at også jeg nyder da at gå i cirkus, og jeg anser cirkus for en virkelig dejlig folkeforlystelse, som jeg meget nødigt ville undvære. Men når det er sagt, må jeg tilføje, at jeg meget ofte ligefrem er blevet harmfuld over at se, hvordan man behandler dyrene i cirkus. Ikke mindst derfor er jeg tilfreds med, at man nu foreslår at udelukke de vilde dyr fra forestillingen.